

tomu svědčí i § 12 (1) zákona ze dne 22. července 1919, čís. 438 sb. z. a n., o státní podpoře při zahájení soustavné elektrisace, kde se uvádí, že se pro díla tato povoluje pravidelně zřízení služebnosti (kromě vyvlastnění). Platí pak ovšem pro pominutí těchto služebností ustanovení §§ 524 a násl. obč. zák. a zejména pominutí jich následkem zániku služebného nebo panujícího pozemku. Ovšem v tomto případě nejde o takový zánik, avšak, uváží-li se, že podle §u 484 obč. zák. nesmí býti služebnosti rozšiřovány, nýbrž že musí, pokud to povaha a účel ujednané služebnosti připouští, býti omezovány, rovná se zániku pozemku, když účel ujednané služebnosti pominul, kdyby tedy vzhledem k tomuto případu přivádění proudu elektrického jak obci, tak občanům za účelem osvětlení přestalo a tím trvání služebnosti se stalo bezpředmětným. Tomu nevádí, že podle zjištění žalovaný řekl náměstkovi starosty jako takovému, že svítiti nebude, neboť z toho nelze usuzovati, že proud vůbec nikomu již nechce dodávati, nýbrž týkalo se to jen samotné obce, jak vyplývá z té skutečnosti, že dodával a posud dodává elektrický proud některým občanům, takže účel postavení sloupů a používání pozemků posud trvá. Právem proto uznaly nižší soudy, že smlouva v tomto bodu po právu trvá. Nepadá na váhu, zda výslovně uvedly v důvodech, o jakou smlouvu jde; stačí, když z důvodů lze bezpečně tvrzený poměr právní pod určitě zákonné ustanovení podřaditi a tomu tak jest i v tomto případě.

Čís. 3859.

Zákon o ručení za škody z provozu automobilů.

Ručení vlastníka automobilu za zavinění šoféra (§ 8) není omezeno na případy §u 7, nýbrž vztahuje se i na případy §u 3.

(Rozh. ze dne 13. května 1924, Rv II 2/24.)

Žalobce, řídě sám svůj automobil, chtěl předjeti auto žalovaného, jedoucí v témž směru. Řidič tohoto auta, chtěje zameziti předjíždku, zabočil v pravo do dráhy žalobcova auta, žalobce strhl své auto dále na pravo, při čemž auto vjelo na hromadu šterku a poškodilo se. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud prvního státního soudu do důvodu z polovice po právu, vyvodiv ze zjištěných okolností stejnoměrné zavinění na té i oné straně. Odvolací soud k odvolání obou stran rozsudek potvrdil a odvětil mimo jiné k odvolání žalovaného v důvodech: Mylným jest názor žalovaného, že ručení vlastníka automobilu za šoferovo zavinění podle §u 8 aut. zák. omezuje se jen na případy §u 7 tohoto zákona a nikoliv na případy ručení podle §u 3 a násl. aut. zák. Ani doslov zákona ani jeho účel tomu nesvědčí. Účelem širšího ručení vlastníka automobilu bylo, by zámožný vlastník nesl i následky zavinění nezámožného šoféra, a nelze seznati, proč by toto hledisko mělo platiti jen vůči obecnstvu v těch případech, kde ručí majitel dle občanského zákona větší měrou, než dle zákona automobilového, a nikoliv v těch případech, kde ručí na př. měrou stejnou ve smyslu §u 3 a násl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Dovolací soud sdílí názor odvolacího soudu, že ručení vlastníka automobilu za šoférovo zavinění se neomezuje jen na případy, jež má na mysli § 7 automobilového zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák., nýbrž že platí také pro případy ručení podle §u 3 tohoto zákona, a poukazuje dovolatele na správné důvody napadeného rozsudku s dodatkem, že, kdyby zákonodárce byl chtěl ustanoviti výjimku z předpisu §u 8 autom. zák., byl by ji pojal výslovně do zákona a byl by vyslovil, že tento předpis neplatí pro případy ručení podle §u 3 autom. zák.; než zákon v tomto směru nerozpoznává, ustanovuje bezvýjimečně za pravidlo, že ve všech případech, ve kterých nároky na náhradu škody jest posuzovati dle občanského práva, vlastník automobilu ručí za zavinění osob, jichž používá při jeho provozování. Za tohoto stavu věci není ničeho získáno pro dovolatelovo stanovisko ani zařazením §u 8 za § 7, naopak, kdyby byl správným dovolatelův názor, musil by § 8 zníti: »auch dort, wo die s e« nebo »die erwähnten Ersatzansprüche«, kdežto § 8 bez jakéhokoliv poukazu na ustanovení §u 7 všeobecně zní: »auch dort, wo die Ersatzansprüche« atd. a nikterak nevylučuje případy uvedené v §u 3 autom. zák. Dále nasvědčuje správnosti tohoto výkladu § 3 zákona, jenž vypočítává ustanovení automobilového zákona, která neplatí pro vzájemné nároky majitelů automobilů, a zmiňuje se pouze o §§ 1 a 2, nikoli též o §u 8.

Čís. 3860.

Nevadí, že v čase projevu dlužnickovy vůle, zrušiti závazek započtením vzájemné pohledávky, tato byla již promlčena, jen když nenastalo promlčení dříve, než se pohledávky střetly.

(Rozh. ze dne 13. května 1924, Rv II 181/24.)

Proti žalobě na erár o vrácení přeplatků dovozného namítl žalovaný erár započtením pohledávky z nedoplatků dopravného. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal dle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Odvolání tvrdí, že rozsudek jest právnícky nesprávným, vycházejí z toho názoru, že započtení pohledávek nastává teprve projevem vůle, k tomu směřujícím, a že nelze započísti pohledávku promlčenou. Výtku tato není neoprávněna. Podle §u 1438 obč. zák. ruší se pohledávky, započtení schopné, jakmile se spolu střetly. Aby tento účinek nastal, je třeba dlužnickova projevu vůle, k tomu směřujícího. Koncem ledna a počátkem února 1921 zaplatila žalobkyně dovozné z 53 zásilek a přeplatila prý 4.479 Kč 10 h a 699 marek. Žalovaný tvrdí, že přeplatek ten činil jen 9 Kč 20 h a 699 marek. Žalobkyně nedoplatila prý však na některé ze zásilek a na některé zásilky, dopravené od října do prosince 1920, 3.075 Kč 60 h a po srážce uvedených přeplatků 2.287 Kč 70 h. Pohledávka žalobkyně 4.479 Kč a 599 marek a žalovaného 3.075 Kč 60 h nebyly tedy, když se střetly, promlčené. Hodily se tedy k započtení a toto také ihned nastalo. Žalovaný uvědomil ovšem